

денъ. Вълнитѣ галятъ гимията, носятъ я на могъщитѣ си рамене . . .

Зазорява се. Въ далечината като димъ се откроява брѣгътъ. Садъкъ се радва, обръща се да заговори съ бѣлобрадия кормчия, но при кормилото нѣма никой, вълнитѣ си играятъ съ черната му перка. Вика на свѣстилия се Кязимъ и сѣда, хваща ржката. Вѣтърътъ се смирява, вълнитѣ сж изморени, на ранина заспиватъ въ зелени люлки.

Гимията навлазя въ тихо море. На брѣга се бѣлѣе чуденъ градъ. Изправя се, едва придържа кормилото и не може да се нагледа на гяурската земя. Не зъзне отъ студъ, забравя за изминалата опасностъ и съ облекчение въздъхва. Загубенъ лжчъ пресича ледения въздухъ и пада върху покрива на висока черква. Невидима ржка издига черенъ кръстъ и благославя града. Въ тоя кръстъ гледа Садъкъ и не сваля очи отъ него. Дѣсната му ржка трепери, свива китка, сама се повдига и съ три прѣста се допира до брѣчкитѣ на челото...

Небето се разтваря, поглежда съ сини очи, и чудно слънце позлатява кръста на черквата.

